

Oslo, 2. mai 2023

Innspill fra Kraftfylka ifm. NOU 2023: 3 – Energikommisjonens rapport

Kraftfylka representerer fylker med kraftutbygging, fra Troms og Finnmark i nord til Agder i sør. Våre medlemmer er opptatt av at det produseres nok kraft til rett pris, at det regionale perspektivet ivaretas i kraft- og nettutbygging, samt at inntektene fra kraftproduksjonen bidrar til å kompensere lokalsamfunnene og regionene som stiller areal og naturressurser til rådighet.

Oppsummering av Kraftfylkas syn:

- Kraftfylka etterlyser en tydelig retning for veien videre. Den veien bør ta utgangspunkt i en plan for utvidelse av den regulerbare vannkraften, en kraftig utbygging av vindkraft til havs og etablering av et helhetlig forvaltnings- og skattesystem knyttet til solkraftverk.
- Vertsfylker og vertskommuner er nøkkelen til videre utbygging og må sikres medvirkning i prosessene og en større andel av skatteinntektene fra kraftproduksjonen. En andel av grunnrenteskatten, samt prisjustert naturressursskatt direkte til vertsfylker og -kommuner vil være kraftfulle tiltak.
- Slik Kraftfylka ser at det er særlig tre retninger i det videre arbeidet som vil kunne sørge for mye ny kraft relativt raskt: 1) Utvide og oppgradere eksisterende vannkraftproduksjon, 2) fortsette arbeidet med å etablere vindkraft på land, samt havvind i mye større omfang enn det som er utlyst til nå, samt 3) legge til rette for solkraft i stor skala. De tre tiltakene må ledsages av utvidet nettkapasitet for å sikre tilgang til energien og best mulig energiflyt også mellom prisområder
- En helhetlig gjennomgang av skattesystemet for kraftsektoren vil kunne gi svar på hvordan investeringene i kraft og nett kan økes. Selv om det så sent som i 2019 ble levert rapport fra det såkalte kraftskatteutvalget, har store endringer blitt innført, og de samfunnsmessige behovene for skattemessige incentiver for nyinvesteringer har økt.
- Lovfestede ytelser som konsesjonskraft og konsesjonsavgifter til berørte kommuner og fylkeskommuner må bestå, men det kan gjøres forenklinger i gjeldende regelverk.

Bakgrunn for Kraftfylkas standpunkter

Kraftfylka stiller seg bak kommisjonens vurderinger knyttet til framtidig kraftbehov, og at kraftige tiltak er nødvendig for å etablere ny, samt utvikle eksisterende fornybar kraftproduksjon for å tilrettelegge for ny grønn industrietablering. Samtidig er det nødvendig å sikre at kraft- og nettutbygging har regional og lokal forankring, samt at viktige naturverdier hensyntas i vurderingen av hvor utbygging skal finne sted.

Det norske kraftsystemet har flere fordeler i forhold til våre naboland og Europa for øvrig; Den regulerbare vannkraften gjør oss mindre sårbare for endringer i vær og vind, men på den andre siden utgjør forskjellen på tørre og våte år mange titalls TWh, noe som understreker behovet for komplementære produksjonsteknologier. Kommisjonen viser til at klimaendringene vil tydeliggjøre dette ytterligere. Kraftfylkas utgangspunkt for diskusjonene om framtidens kraftproduksjon er at Norge skal utnytte våre komparative fortrinn, altså at den store, regulerbare vannkraften må være grunnsteinen også i framtidens energiproduksjon. Samtidig viser energikommisjonens rapport, NVE og regjeringen selv til en voldsom økning i forventet energibehov i årene og tiårene som kommer for å møte klimamålene. Derfor må flere ting skje parallelt: Det må etableres ny, og utvikle eksisterende vannkraft, i tillegg til at havvind, og vindkraft på land, solkraft og bioenergi må utgjøre en større del av den framtidige energimiksen. Samtidig må nettkapasiteten økes markant for å sikre god og sikker infrastruktur. Manglende kapasitet i nettet hemmer allerede næringsetablering over hele landet.

Som planmyndighet og høringsinstans spiller kommunene en avgjørende rolle i kraftutbyggingen. Fremover vil det komme både kraft- og nettutbyggingsaker som gjelder og påvirker mer enn en kommune, som også kan krysse fylkesgrenser og som kan ha komplekse saksomfang. Samtidig er det mange små kommuner som har begrenset kapasitet og kompetanse til å vurdere slike saker. Fylkeskommunene har i den forbindelse en viktig mobiliserende og koordinerende samfunnsutviklerrolle. Kraftfylka mener at en regional koordinering og kompetanseutvikling må på plass for å gjøre lokalsamfunnene i stand til å gjennomføre gode, demokratiske prosesser. Det regionale perspektivet må ivaretas både i produksjons- og nettutvikling.

Skal lokalsamfunn avse areal og naturverdier er det avgjørende at vertsfylker og -kommuner får ta større del i verdiskapingen. Det skjer gjennom to kanaler: Medvirkning og insentiver. I dag er trenden dessverre motsatt; Stadig større andeler av skatteinntektene fra kraftproduksjonen går enten til staten eller inngår i kommunenes inntektsutjevningssystem. Denne utviklingen må snu om det skal bli attraktivt å avse areal til vindturbiner, solkraftverk, liten og stor vannkraft, og alle andre former for kraftproduksjon som storsamfunnet er avhengige av at kommer på plass i årene som kommer.

Elementer Kraftfylka mener bør tydeliggjøres

- Kraftfylka etterlyser en tydelig retning for veien videre. «Mer av alt – raskere» er en presis oppsummering av hva man kan ønske seg, men den politiske oppgaven blir først og fremst å prioritere. Kraftfylka ønsker at regjeringen etablerer en tydelig plan med konkrete milepæler som beskriver hva som må gjøres når for at målene i rapporten skal være realistiske å nå. Dette har regjeringen selv skrevet at skal skje i Hurdalsplattformen, og når kommisjonens rapport foreligger er dette et naturlig neste steg.
- Stor, regulerbar vannkraft er, og vil være, grunnpilaren i det norske kraftsystemet. Parallelt må energimiksen utvides. Med erfaringene rundt etablering av vindkraft på land, med mye lokal motstand og få søknader om nye prosjekter til behandling, er det slik Kraftfylka ser at det er særlig tre retninger i det videre arbeidet som vil kunne sørge for mye ny kraft relativt raskt:
 - 1) Utvide og oppgradere eksisterende vannkraftproduksjon, 2) fortsette arbeidet med å

etablere vindkraft på land, samt havvind i mye større omfang enn det som er utlyst til nå, samt 3) legge til rette for solkraft i stor skala. De tre tiltakene må ledsages av utvidet nettkapasitet for å sikre tilgang til energien og best mulig energiflyt også mellom prisområder.

- Med et økt energibehov i det omfanget kommisjonen beskriver mener Kraftfylka at kunnskapsgrunnlaget for fremtidig produksjonsøkning ikke må begrenses. Derfor ønsker Kraftfylka at regjeringen vurderer om verneplanene for vassdrag er hensiktsmessig utformet slik de foreligger i dag. En vurdering av hvorvidt vernebestemmelsene møter dagens behov må også ta høyde for økt behov for flomvern og andre forhold som inngår i en helhetlig vurdering
- Se til utlandet. Norge er en del av det nordiske og europeiske kraftmarkedet, og det vil være hensiktsmessig å følge utviklingstrekkene i markedene vi er del av. Derfor bør Norge følge opp internasjonale initiativ som for eksempel REPower EU / Fit for 55. Fit for 55-pakken vil påvirke norsk klima- og energipolitikk. Kommisjonen viser blant annet til europeiske mål om 320 GW mer solkraft innen 2025, og 600 GW innen 2030, noe som understreker behovet for å etablere en helhetlig forvaltnings- og skattestruktur knyttet til solkraft. Solkraft er allerede det mest kostnadseffektive fornybare energikilden, og er den produksjonsteknologien som vokser raskest internasjonalt, og Norge må raskest mulig få på plass et rammeverk for solkraft også her.
- I Hurdalsplattformen står det at regjeringen vil *Sikre lokalsamfunn innflytelse over egne naturressurser som stilles til rådighet for verdiskaping, og at lokalsamfunn og fellesskapet får en rettferdig del av verdiene som skapes*. Kommisjonen beskriver forholdet mellom storsamfunnet og lokalsamfunnene som en samfunnskontrakt som vannkraften er bygget på, og at denne videreføres. Siden innføringen i 1997 har grunnrenteskatten (til staten) på vannkraft gradvis økt, og derigjennom (grunnrenteskatten gir som kjent fradrag i den kommunale eiendomsskatten) har den kommunale eiendomsskatten falt. I tillegg er det innført et såkalt høyprisbidrag som ikke bare svekker lønnsomheten i driften og evnen til utvikling og oppgradering, men som også svekker verdien av eierskapet til kraftverkene, som ofte er kommuner og fylkeskommuner. Fylker og kommuner med konsesjonskraftsinntekter har i tillegg fått trekk i sine rammetilskudd. I sum er den omtalte samfunnskontrakten mellom stor- og lokalsamfunn betydelig svekket. Vertsfylker og -kommuner må ha gode incentiver om vi skal ha håp om kraftutbygging i omfanget rapporten skisserer.
- Energieffektivisering utgjør en viktig brikke for å nå både klimamålene og Energikommisjonens målsettinger. Herunder er det lagt opp til større bruk av alternative energikilder, især til oppvarming. Kommisjonen har videre vist til at kommunene som planmyndighet, har et ansvar for klima- og energiplanlegging og en rolle i kraftsystemplanleggingen. Det er vist til at kommunene må involveres og ansvarliggjøres på en tydeligere måte for utvikling i energibruken. I denne forbindelse vil Kraftfylka peke på at regelverket for fordeling av konsesjonskraft mellom kommuner og fylkeskommuner, kan være til hinder for omlegging til andre energikilder. I dag kan kommunene ta ut konsesjonskraft tilsvarende kommunens forbruk til alminnelig elektrisitetsforsyning. Overskytende konsesjonskraftrettigheter tilfaller fylkeskommunen. Det betyr at kommunens konsesjonskraftmengde blir mindre, ved etablering av energieffektiviseringstiltak og omlegging til andre energikilder som fjernvarme etc. Kraftfylka mener derfor at det er behov for fastere og mer forutsigbar fordeling av konsesjonskraften, slik at fordelingsdelingsreglene

ikke blir til hinder for energieffektivisering. Nye fordelingsregler må sikre at fordelingen av konsesjonskraften mellom kommunene og fylkeskommunene tilsvarende dagens fordeling.

- Kraftfylka påpeker videre at kraftforbruk i datasenter må regnes som kraftkrevende industri og unntas fra kommunens forbruk til alminnelig elektrisitetsforsyning som gir rett til konsesjonskraft. Med dagens regelverk vil kommuner med lavere forbruk enn tildelte konsesjonskraftrettigheter, kunne foretrekke å legge til rette for etablering av datasentre (herunder datamining/kryptovaluta-fabriker) fremfor mer samfunnsnyttig kraftkrevende industri med kraftforbruk som ikke regnes som alminnelig forsyning. I denne forbindelse vises det til Nordland fylkeskommune, som ved hjelp av Menon, har gjort en analyse av verdiskaping og arbeidsplasser fra kraftforedlende industri som datasenter og batterifabriker.¹ Et interessant funn her er at batterifabriker gir høyest ringvirkning målt i verdiskaping og sysselsetting, mens datasentre har langt lavere ringvirkningseffekter. Fordelingsreglene kan i så måte fortrenge andre og mer rasjonelle industrier. Samtidig kan det føre til at datasentre etableres andre steder enn der det er samfunnsøkonomisk lønnsomt.

Kraftfylkas standpunkter knyttet til kommisjonens forslag til tiltak:

- Lokalsamfunnene sitter på nøkkelen til økt kraftutbygging. Det understrekes også av kommisjonen når den skriver at den grønne omstillingen neppe vil kunne gjennomføres uten lokal forankring og aksept. For at lokalsamfunn skal avse areal og naturverdier, er det avgjørende at det etableres bedre økonomiske insentivordninger, samt arenaer for regional medvirkning i beslutningsprosessene, og en forståelse og aksept for behovet og bruken av energien. Kraftfylka støtter dette og påpeker at det er nødvendig å sikre at en større andel av verdiskapningen fra kraftutbyggingen går tilbake til lokalsamfunnet og regionen som avser sine naturressurser.
- Energikommisjonen legger stor vekt på lokalsamfunnenes avgjørende rolle i framtidens kraftproduksjon. Kraftfylka støtter kommisjonens vurderinger rundt lokal kompensasjon, der produksjonsavgiften som tilfaller vertskommunene foreslås lovfestet, og at en andel av grunnrenteskatten fra vindkraft tilfaller vertskommunene. Kraftfylka mener i tillegg at en andel av grunnrenteskatten fra vindkraft også må tilfalle vertsfylkene, da de negative konsekvensene av vindkraft ikke stopper ved kommunegrensen. Kommunens og fylkeskommunens andel av grunnrenteskatten kan eventuelt innføres som en naturressursskatt slik som for stor vannkraft. Naturressursskatten må i så fall følge utviklingen i pengeutviklingen og unntas fra inntektsutjevningen. Det må også vurderes om det skal innføres naturressursskatt på all kraftproduksjon basert på naturressursskatt, inkludert liten vannkraft og solkraft.
- Kommisjonen foreslår at det opprettes et nasjonalt kompetansesenter for kommunene, som *«skal kunne bidra med støtte i konsesjonsbehandlingen av nye vindkraftverk, planlegging og prosesser knyttet til lokal energiutnyttelse, omgivelsesvarme, samlokalisering av industri og næringsaktører, samt effektivisering i bygninger og i industrien»*. Kraftfylka støtter dette, men mener at kompetansesenteret bør legges til regionalt nivå der fylkeskommunen kan være koordinator og tilrettelegger for berørte kommuner, næringsaktører, kraft- og nettselskaper

¹ https://www.nfk.no/_f/p1/ic985aa48-239d-4de5-beaf-b104775d5463/ringvirkninger-av-nye-kraftintensive-industrier-i-nordland_final_v2_lowres.pdf

samt andre interessenter. Det kan utformes som regionale kraftforum på samme måte som regionale planforum etter plan- og bygningsloven § 5-3. Rogaland har allerede etablert et slikt organ, og erfaringene derfra kan legges til grunn i den videre utviklingen.

- Manglende nettkapasitet er blant de største barrierene for ny næringsvirksomhet. Nettkapasiteten må økes parallelt, eller helst i forkant av kraftutbygging og næringsetablering. Ikke minst gjelder det utbygging av nett mellom prisområdene for bedre å utnytte landets samlede kraftproduksjon. Kommisjonen mener det bør etableres kriterier for samfunnsmessig betydning som basis for prioritering av nettilknytning. Kraftfylka stiller seg bak dette.
- Kommisjonen etterlyser politiske prioriteringer for å sikre nok kraft i årene framover. Elektrifisering av offshoreinstallasjoner med kraft fra land er et eksempel på politiske prioriteringer som bør vurderes på nytt. Kraftfylka er enig i kommisjonens vurdering og ber regjeringen sikre at elektrifisering av offshoreinstallasjoner ikke går på bekostning av krafttilgangen på land. Elektrifisering kan gjøres gjennom strøm fra land eller havvind; alternativt kan økt bærekraft oppnås gjennom karbonfangst og -lagring (CCS). Tiltakene må gjennomføres på en måte som sikrer framtidig kraftbalanse også i lys av de ulike landsdelens økende kraftbehov.
- Søknader om nettilknytning bør gjennomgå en bedre samfunnsmessig vurdering enn i dag. Regional sysselsetting og grønn verdiskaping bør være blant kriteriene som vurderes. Kommisjonen understreker utfordringene med å verdsette ulike prosjekter kvantitativt, og viser til at det vil kreve skjønnsmessige vurderinger for hvert enkelt prosjekt. Kraftfylka støtter dette og viser til at departementet må fastsette retningslinjer for prioritering av nettilknytningssøknader. I disse retningslinjene må hensynene lokal og regional sysselsetting, samt grønn verdiskaping tillegges stor vekt. Departementet må sørge for nødvendige lovendringer, dersom det er nødvendig for å kunne gi fortrinn til samfunnsnyttige prosjekter.
- Tilgang til mer kraft kan ikke bare komme fra nyetableringer, det er et betydelig potensial for bedre utnytting av eksisterende kraft. Kraftfylka støtter derfor kommisjonens ønske om å etablere en nasjonal handlingsplan for energieffektivisering.
- Kommisjonen anbefaler tre overordnede prinsipper for skatte- og avgiftspolitikken: 1) den må ikke hindre samfunnsøkonomisk lønnsomme investeringer i mer energi, mer effekt og mer fleksibilitet; 2) Sektoren bør ha særskilt beskatning fordi den høster av felles ressurser; 3) Systemet må være forutsigbart. Kraftfylka støtter kommisjonens vurderinger knyttet til utvikling av skatter og avgifter for kraftsektoren, og er tilfreds for at den også understreker behovet for at en økt andel av skatteinntektene tilfaller vertskommunene. Det er imidlertid viktig at også vertsfylkene får tildelt og beholde, større deler av skatteinntektene fra sektoren. Kraftutbygging har ikke bare lokale, men også regionale virkninger. Videre vil en skattetilgang til fylkeskommunene ha en omfordelene effekt, ved at verdiene fordeles på flere enn den kommunen som tilfeldigvis har kraftutbyggingen innenfor sine grenser.
- I dag er det få konsesjonssøknader til vurdering hos NVE. Regjeringen bør gjennomgå de økonomiske rammevilkårene fornybarbransjen møter i dag, og vurdere om de er hensiktsmessige med tanke på å øke investeringsviljen som kreves for å etablere så mye ny kraft som kommisjonen anbefaler. Kraftfylka støtter derfor kommisjonens ønske om å en

bred gjennomgang av skatteregimet for kraftsektoren og at denne forankres i et bredt politisk forlik. Det understrekes at lovfestede ytelser til kommuner og fylkeskommuner fra vannkraftutbygginger, som konsesjonskraft og konsesjonsavgifter, må bestå. Ytelsene har vist seg å være både robuste og velegnede for å fordele en andel av verdiskapningen til de områder hvor kraftutbyggingen skjer.

- Konsesjonskraftordningen har likevel rom for forenklinger, slik som sammenslåing av prisregimene for konsesjonskraft. Det vil være mest hensiktsmessig å bruke OED-pris for alle kraftverk, uavhengig av om de ble konsedert før eller etter 10. april 1959. Beregningsmetoden for individuell selvkostpris har stått uendret siden vedtakelsen av konsesjonslovene i 1917, og er utdatert. Beregning av individuell selvkostpris krever større administrative ressurser. I tillegg er det større risiko for tvist.
- Når det forhåpentligvis kommer flere konsesjonssøknader til NVE, er det viktig at saksbehandlingskapasiteten er dimensjonert slik at søknader om kraft- og nettutbygging kan gjøres raskt. Kraftfylka støtter at kommisjonens mål om å halvere saksbehandlingstiden bør beholdes, uten at dette går på bekostning av de demokratiske prosessene. Mulighetene til å inngi høringsinnspill til utbyggingssaker, og adgang til klage på vedtak, er viktige demokratiske rettigheter som også bidrar til å sikre lokal forankring av utbyggingsskjemaene.
- Det tekniske potensialet for vindkraft til havs er nærmest ubegrenset. Kommisjonen viser til at vindkraft til havs har noen store fordeler som gjør teknologien attraktiv, og som dels kan veie opp for høyere kostnader. For det første er det stor frihetsgrad i plassering av vindkraft i havet, særlig for flytende teknologi. For det andre er det større muligheter for å minimere påvirkningen av andre interesser sammenlignet med utbygging på land. For det tredje har vindkraft til havs høy brukstid og en relativt stor andel vinterproduksjon. Det er gunstig for den norske kraftbruken. Kraftfylka støtter kommisjonens vurderinger rundt havvind, og støtter etablering av slike anlegg langs kysten. Det er likevel viktig å sørge for gode konsekvensutredninger før områder åpnes for havvindutbygginger, og at det tas hensyn til lønnsomhet, andre næringsinteresser som fiskeri, påvirkningen på natur og miljø mv. i vurderingen av hvor utbygging kan skje.
- Kostnadene for etablering og drift av solkraft har gått betydelig ned og forventes å bli ytterligere redusert frem mot 2030. Kommisjonen understreker at solkraft vil utgjøre et stort og viktig innslag i kraftbalansen i framtiden. Kraftfylka støtter ønsket om å etablere en helhetlig politikk for solkraft, både for bygg og bakkemonterte anlegg. Kommunene bør få delegert myndighet til å godkjenne bakkemonterte anlegg inntil en viss størrelse. I tillegg må rammene for et framtidig forvaltnings- og skatteregime komme på plass for å sikre forutsigbarhet. Dette arbeidet bør ses i sammenheng med utviklingen av nye regler for landbasert vindkraft.

Naturressursskatt – verdiutvikling siden 1997

Plikten til å svare naturressursskatt til kommuner og fylkeskommuner følger av lov om skatt av formue og inntekt (skatteloven) § 18-2. I bestemmelsens første ledd er det fastsatt at eier av kraftverk skal svare naturressursskatt til «de kommunene og fylkeskommunene som er tilordnet kraftanleggsformuen». I praksis betyr det at naturressursskatt skal svares til de kommuner og fylkeskommuner hvor kraftanlegget ligger. Det vil si at det ikke bare er kommunen/fylkeskommunen hvor kraftstasjonen ligger som mottar naturressursskatt, men også regulerings- og vannfalls(fylkes)kommunen.

Det er eier av kraftverk som skal svare naturressursskatt. Den som har rett til uttak av kraft, kan etter en konkret vurdering bli ansett som reell eier av kraftverket.

Naturressursskatten er en produksjonsrelatert skatt. Den skal fastsettes for hvert kraftverk «på grunnlag av 1/7 av kraftverkets samlede produksjon av elektrisk kraft for inntektsåret og de seks foregående årene», jf. skatteloven § 18-2 andre ledd. Det følger videre av bestemmelsen at kraftverk med generatorer med samlet påstempelt merkeytelse under 10 000 kVA er unntatt naturressursskatt. Nye kraftverk får en gradvis innføring av naturressursskatten ved at produksjon i år forut for året kraftverket ble satt i drift settes til null, mens det legges til grunn faktisk produksjon fra og med året kraftverket startes opp.

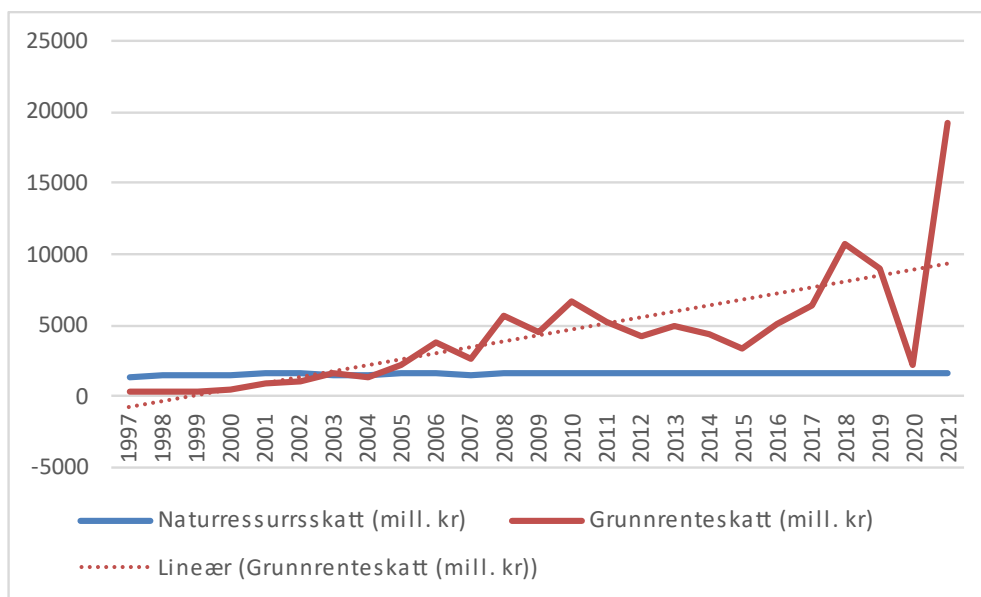
Det gir nye kraftverk en lempeligere beskatning enn eldre verk. Ved ombygging av kraftverk vil en avveining av om kraftverket er nytt eller gammelt være avhengig av om inntakssted og uttakssted er endret slik at fallhøyden økes med 10 % eller mer.

I skatteloven § 18-2 tredje ledd fremgår at naturressursskatt til kommunen beregnes etter en sats på 1,1 øre pr. kWh, mens naturressursskatt til fylkeskommunen skal beregnes etter en sats på 0,2 øre/kWh. For fylkeskommunen har satsen stått uendret siden 1997.

I dag ser vi at naturressursskatten i nominell verdi har holdt seg stabilt og relativt uendret siden innføringen i 1997. I rapport 19. mars 2019 utarbeidet av THEMA Consulting Group (THEMA) på vegne av Kraftfylka fremkommer at fylkeskommunale årlige inntekter fra naturressursskatten var ca. 220 millioner kroner i 1997 mot ca. 250 millioner kroner i 2017, dvs. en reell økning på 30 millioner kroner på 20 år. Inntektsøkningen skyldes økt kraftproduksjon både i eksisterende og nye verk.

Dersom skattesatsen for naturressursskatt hadde blitt indeksjustert i tråd med utviklingen i konsumprisindeksen hadde inntektene i 2017 vært på 380 millioner kroner. Det betyr at naturressursskattens verdi 2017 tilsvarer kun 66 % av en indeksjustert naturressursskatt. Verdien har falt ytterligere de siste fem årene, til om lag 56 % av en indeksjustert naturressursskatt. Fylkeskommunene har altså ikke fått en stabil inntekt fra kraftproduksjonen, slik hensikten med naturressursskatten er. Tvert om har inntektene fra naturressursskatten blitt redusert for hvert år som følge av inflasjon.

Til sammenligning har statens inntekt fra grunnrenteskatten økt fra 335 millioner kroner i 1997 til 6332 millioner kroner i 2017. Det gir en prosentvis økning på 1890 %. I årene 2018-2021 har inntektene fra grunnrenteskatt økt ytterligere (med unntak av 2020). I 2021 var grunnrenteskatten rekordhøy med over 19 milliarder. .

Som det fremgår av tabellen har kommunenes og fylkeskommunenes inntekt fra naturressursskatten holdt seg på et stabilt nominelt nivå mens statens inntekt fra grunnrenteskatten har økt betraktelig. Selv om inntektene fra grunnrenteskatten er mer variable fra ett år til ett annet, viser tendensen en økt grunnrenteskatt.

Naturressursskatten er forutsatt å være kommunenes og fylkeskommunenes andel av grunnrenten. Slik utviklingen har vært de siste 24 årene, har gjeldende skattesystem ført til at en stadig større andel av grunnrenten overføres til staten på bekostning av kommunene og fylkeskommunene.

Kraftfylka takker for muligheten til å avgi høringssvar, og imøteser regjeringens videre arbeid med å utvikle den norske kraftproduksjonen. Vi deltar gjerne i videre prosesser for å finne gode løsninger for økt kraftproduksjon og økt kapasitet i nettet.

Med vennlig hilsen

Olav Hallset,
Daglig leder i Kraftfylka